14. Brev till Maria Bergman
född Wetterdal
från olika avsändare
1885 - 1914

Nestinge aft. d. 20 Maj 1910.

Käraste Maria

I dag mottog jag, vid början af vårt bibelarbete, af den vemodsfulla underrättelsen om din kära Gustafs bortgång. Ett djupt och innerligt deltagande känner jag därvid med och för Eder alla. Därmed blandar sig dock en känsla af tacksamhet, att befrielsens stund nu har kommit för honom från hans sista långa pröfningsväg. Ja, nog har den varit lång, men säkert en nådefull fostran för hans ande, likasom för Eder, som fått stå vid hans sida i långvarigt tåligt tjänande och förbidan. Gud skulle

förvisso välsigna allt detta för Eder alla.
Gifve Han Eder en ock välsignad högtids-
dagen omkring den fallnes, kära stofthyddan.

Med tacksam kärlek följer jag den
flygande anden och gömmer hans minne.

Jag ville så gärna komma uppe
till Eder någon stund, sedan I genomgått
de första öfverväldigande intrycken af dödens
majestät, intrycket som man helst får sig till
godo i tystnaden eller med de allra närmaste.
Om möjligt vill jag ju närvara vid jordfäst-
ningen. I dag är jag hindrad af arbete till
kl. ½ 3 midd.

Och så välsigne Gud de dagar och steg,
som ännu återstå för Dig att gå, denna kära,
i detta främlingsland. Må Gud frid och
de dinas och vänners kärlek fylla tom-
rummet efter den kära maken.

Med innerlig tack för allt hvad jag
haft i Eder gemensamma hem och med
hälsning till barnen tecknar Din och Eder
gamla vän W. Rudin.

Jag var ute i Djursholm och var där om Emanuels födelsedag. Hälsa hemma

Såtra brunn 28/6 85.

Visa ingen mitt bref utan bränn upp det strax. Kom i håg allt hvad jag bedt dig om.

Obs! Skrif snart och långt.

Älskade Maria!

Hjertligt tack för ditt bref, jag blef verkligen förvånad öfver att få så snart.

På Midsommarafton voro vi upptagna med med majstänger, strax efter middagen började vi. När vi hade gjort stången fär=dig, blefvo vi alla bjudna på kaf=fe af kandidaterna. — Dina bref hafva den olyckan eller lyckan, att jag just får dem, när jag är borta, ty just under det vi dricka
7. eller tvärs om i Nu måste jag sluta. Farväl! Far väl.
Din tillgifna Gertrud.

6. henne skrifva snart. Helsa Maria Ekholm om du träffar henne. Får du fram ett komma till er något i sommar.

10. om du träffar henne någon gång. Svara här på. G. S.

3. Midsommar, han for i Tors=dags åter till Vesterås.

I dag har jag hittadt de för=sta mogna smultron. Linnéa blomsnar nu.

Jag får fortsätta mitt bref en annan gång, för jag har skrifvits ett bref till Thyra, och derför är jag nu så trött, att jag ej orkar mer.

29/6. Brefvet har blott fått ligga en natt och nu skall jag åter fort=sätta med det.

Det fins ingen gosse här som är jemnårig med smågossarne, det hafva nu börjat att läsa tyska, hvilket de tycka vara mycket roligt. — Vi läsa en gång i veckan för Doktor Örtenblad. Jag tycker det är riktig synd om dig, som får läsa så mycket.

Jag måste gifva dig en liten ... till henne, när du skrifver (Kanske du ej gör det) är han ... eller om du vest ... henne något bref

3. Arlaog slog åskan ner och dödade en af brunns=gästerna som hade sökt skydd under ett af träden i parken. Jag skall tala om en hemlighet för dig som du ej får tala om för någon och ej hel=

3

kaffe kom posten, och fingo vi bref
både från dig och Thyra Mörner.—
Efter kafferepet återvände vi för
att klä färdig majstången; när
vi ändtligen lyckats få upp den,
gjorde vi ringdans omkring den.
Efter maten fortsatte de att dan=
sa omkring den.

På Midsommardagen hade
vi som vanligt främmande.
Vi unga gingo med i parken
och lekte; vi hade rätt roligt.

Nu, Maria, vet du ungefär,
huru vi tillbragte Midsomma=
ren.

Dagen efter Midsommar=
dagen, var det mycket skönt
och ljufligt väder; jag såg icke
en ända molntapp på him=
melen. På morgonen gick jag
ut i skogen ensammen, det var
så ljufligt. O! Maria hvad än

De Linnéorna som skickas dig
tror jag skola ej vissna men
sätt dem i vattan så fort
du kan, jag skall

och naturen kan tåla mycket,
jag tycker det är så skönt att gå ut
ensammen i skogen. — På afto=
nen gingo Astrid och jag ut med
det andra sällskapet.

Alltsedan Midsommar har
jag ej varit hemma en ända
eftermiddag, för, som jag kan=
ske nämnt för dig, är här en flicka
som har poskukan eller rätta=
re sagdt har haft, för nu är
hon bättre ja, nästan bra; i
dag har hon varit ute för för=
sta gången; vi gingo ut med
henne och kommo hem blott
för en stund sedan; det är
hos henne jag varit hvarje efter=
middag, hon är jemnårig
med mig och heter Anna von
Horn. Jag tycker rätt mycket
om henne.

Det har varit här öfver

skicka mer en annan gång
men nu äro de nog utslagna.
Om du tror Maria skola ej
tycker det vara afskämett
så skall jag skrifva

12. och får den för säga om det
sista farväl
någon stund på Mania glöm ej att
för dig ej gif vända

upp sträckning för två saker; den
första är, att du ej skall pladdra
om ingenting i dina bref, som
du gjorde i ditt senaste bref till
mig då du talade om precis
huru ni hade det på bjud-
ningen; nog kunde du förstås
göra det om du sade i kort-
het, men ej när du talade om
huru ni gick till Ulfsö,
när ni kommo tillbaks var
ingen hemma o.s.v.; Astrid
tyckte, att du äfven hade gjort
det i hennes bref; den andra
är, att du skrifver, att du
skickar mig en blomma men
ej gör det (det var äfven jag
som tog upp brefvet).

Du skref till mig att Astrid
får läsa dina bref till mig
men vet du jag kan ej låta
henne göra det, måhända
Astrid helsar till dig och säger
att hon ej skrifver denna gång.
Nu skall jag gå ut i skogen

2. Det blir en utfärd till Askholm i dag jag tror
ej vi få följa med, jag har icke ens bedt. I fredags
åskade det här men ej så farligt, deremot i Norrla en
helsobrunn som ligger något utanför

det gjör ratt af mig, men ser
du, att hon har då ett sätt
mot mig, som jag tycker är
svårt; nog får hon snällt ~~så~~ ända,
förstår du mot mig, men
det är i alla fall något som
jag tycker är svårt; jag har
ej låtit henne läsa något af
mina bref från dig, men jag
märker det vid andra till-
fällen. Skrif hur du tycker,
här i är du snäll.

Jag sade åt dig att jag tyckte
att vi ej hade kommit hvar-
andra något närmare, men
när skrifver till dig kan jag
ej tycka, det är så; hur
tycker du?

Den psalmvers du bad
mig ~~nyehet~~ läsa tycker jag om; men än
nu mer tycker jag om alla tre
i psalmen 134, som jag kan-
Obs! Läs det som står på sidorna
af brefvet i den ordning som
de stå.

ske sagdt åt dig därut. Det är ej för sent att
skicka af detta bref i dag men Astrid bad mig
vänta tills i morgon, för då skulle hon skrifva

I dag kommer det främmande hit det kommer äfven några ungdommar så kanske vi komma ha roligt.

Du må tro det är så lätt att sitta här och skrifva när man har tre ~~styckena~~ känor vid namn ~~Gertrud~~, David, Emanuel och ~~Astrid~~ [Astrid], det är Astrid som har skrifvit det som du väl ~~förstår~~ [ser] deraf kan du förstå att hon är den värsta; det är jag som har strykit öfver mitt, det är Astrid som sade att jag skulle skrifva "känor".

I går voro gossarne till Stäcke bo sjön och fiskade med Doktor Österblad.

Nu får jag sluta mitt som alltid långa bref. Helsa alla från mig. Gossarne helsa dig och Sigrid. Helsa Sigrid

[illegible] det var så hemskt svårt [illegible] att skrifva mant. Hemma vore med dig i din sjukdom kära

födelseda är på somnarn.

De har nog rätt uti att man bör sjelf känna i hvilket förhållande man står till hvarandra; men man bör akta sig för att tro att man står någon närmare än man i sjelfva verket gör.

Inte behöfde du skrifva att jag ej får visa något dina bref om du känner och som det nog också är rätt att skrifva så om du gör det blott med afsigt på efterrid.

Än en sak är det i ditt bref som jag ej kan känna rätt inte vill jag derför säga att det är orätt men jag tycker ej att du börr skrifva så der i pöriskriften som du gjorde i mitt sista bref.

Jag vet ännu ett par saker som jag kan tala om för dig så att brefvet blir litet längre.

Ps. Du behöfver inte skrifva adr. D. B. för sist stafvade du åter Doctor såder-o det är ej rätt.

Hans. Jag kysser dig varmt [illegible]

Din tillgifna vän Gertrud.

Såtra brunn 2/6 85.

Kära lilla vän!

Tack, skall du ha' förde du var snäll att skrifva till mig, fast du ej skref på söndagen, som du lofvade.

Nu är mamma i Upsala för att hemta pappa; vi vänta henne hit i dag eller i morgon. Du kan ej tro, hvad det skall ble roligt, när pappa kommer.

Du hörde mig nog utsäga min sorg, (må hända för mycket sagdt) öfver att Eva Ling ej är här; det blef värre än jag trodde, men jag tror det (inte så mycke) blir ~~bättre~~ stor skilnad, nu, när pappa gång litet till henne.

Din alltid tillgifna
Gertrud.

Någon resa till Sala blef ej af, för det regnade, men i alla fall voro vi fullt sysselsatta på förmiddagen, af att göra girlander, de skulle vara tolf alnar, och att binda bokstäfver, ty det gjordes en äro-port vid en grind, som man måste passera igenom, för att komma hit och hvarest Såtrasområde börjar, och der skref på italienska "Välkommen".

Abel är i Västerås i sommar, Såtra ligger blott tre mil derifrån, så att han kan rätt ofta komma hit och helsa på.

Nu måste jag sluta mitt bref. Du måste vara så snäll att skrifva litet längre, ty jag skall tala om för dig att, om ditt bref också var på fyra sidor, så äro de så små mot mina så, att de knappt äro mer än två af dem, hvilket du måste medge, eller hur?

Skrif så att jag får det nästa måndag, är du snällligt som jag hoppas mitt år. Helsa Sigrid hjertligt från mig om jag ej hinner denna gång skall jag skrifva nästa.

Nu beder jag dig en gång för alla att ej räkna på att mitt ej blir ordentligt skrifvet; men du får [illegible]

Dig sän des åfvan en liten bit [illegible]

på kommer hit, ty vi hafva aldrig förr varit utan honom här. – Det tycks blifva rätt mycket flickor här titt; 7 jag känner ej ännu alla blott 2 tt två 16 – 18 år och en 13 åring samt en åring; ännu känner jag ingen nå-got närmare.

Mitt bref har blifvit afbrutit, ty D:r tant Maria Ullberg tant La-ura Wallin voro här på kaffé, och sutto jag med dem och arbeta-de; tant M. U. läste en stund högt om "Ett ord om hörandet"; det var en rigtigt godt att höra det. – I går voro samma perso-ner här, men då togo vi kaffé med oss och gingo till "Gustafsberg"; det var så skönt der då; vi voro der ända till kl. 7; ditt bref ökade glädjen, som jag fick just då, – så icke kan du skylla mig för att ej svara fort; eller hur.

ports. befaföver i albomanhet visa dina bref för tant. Svara derpå.

Jag hinner ej sluta mitt bref i dag, och då får det nog ligga bra nog länge, ty i morgon skola vi fara till Sala för att hemta mamma och pappa.

Du vet kanske, att det hålles här morgon och aftonböner; förut hölls de lika, men här morgonbönerna blif-vit ändrade; jag kan ej säga jag i synner-het tycker så mycket om dem åtminstone som tyckt mycket om aftonbönerna; jag har ~~som~~ dem i synnerhet några gånger; det är Arvidson, som håller dem dem.

Farbror Rudin var här i Sön-dags och predikade här då; han rest redan på måndagen.

Nu måste jag sluta för i dag, ty nu ringer det första gången till bön och dit vill jag gå.

4/6. Nu är min älskade pappa hos oss; det är så roligt, att hafva honom här, kan du väl förstå. Han har nu så mycket att berätta för oss.

Du får för all del ej visa detta bref för någon; jag hoppas du ej [ur-]

ursäkta mig att jag ej tycker det är så noga när jag skrifver till dig och derför slarfvar jag på som du väl kan märka. Jag räknar ej heller på att få något ordentligt bref från dig blott det är läs-

någon af oss lång.

Jag har idag haft ett mycket kärt brev från min pappa. O, hvad han och är kärleksfull, ett älskligt barn i ordets högsta mening, som Luther säger.

Nu försvann Mor. Posten gäs om en liten stund och gymnastiken gör mig rakt yr i huvudet.

Barnen hälsa innerligt till Mor och Astrid. Tack från dem, tack för dem. Tack för Henrik, som nu är Kry, och tack för allt som varit. Hälsa alla Kära systrar.

Mors egen Fridborg.

Grisslehamn. 1/8. 1910.

2

Älskade Mor!

När jag idag vaknade - ensam i allmänhet relativt tagat - greps jag af en sådan längtan att få hälsa med Mor, emedan brefvärn en synnerligen dålig ersättning för hvad jag haft i Mors närhet dessa veckor.

Jag kan ej gå utbrytt åt den stora tacksamhet jag känner för hvad denna vår semvaro medfört åt mig. Måtte jag nu och kunna ta väl vara på den visst för min utveckling. Gud däremed afsett. Gud söker oss på många sätt, ofta

genom människor" i hvilka Kristus tagit gestalt." En sådan besökelsetid har denna varit för mig och jag känner stort ansvar. Jag beder om och om igen "med Guds hjälp!"

Dessa dagar medan David var här lefde vi i minnet af vår samvaro med Mor och hittad. Han och jag ha denna tid kännt det på alldeles samma sätt och i detta har äfven vårt samlif fördjupats. Igår afton medan vi väntade på båten hade vi åter en sådan skön ensam stund med hvarandra.

Idag ha vi full arbetsdag. Jag har tagit en sykunnig människa till hjälp för att få i ordning en del halffärdiga och lappfärdiga kläder, som jag själf ej hunnit med. Mor vet hur lat jag varit denna tid. Leon och Mors Elin ha full verkstad här i stora rummet. Barnen rensa potatisåkern. Och duktigt varmt är det idag. Onsdag e.m. reser Elin. Jag tror ej att det skall fattas oss sysselsättning. Och sedan söndag kväll få vi ju mötas i det gamla kära hemmet.

Helt nyss talade jag med David i telefon. Han säger att Mor ser så vemodig ut. Det känns så djupt att veta Mor sakna det käraste Mor egt. Aldrig kan jag glömma Mors tårar när vi här talade om Far. Men, älskade Mor, låt den kärlek som Mor får af barn och barnbarn i någon mån ersätta, värma och trösta. Far är säkert ock med ibland oss och glädes sig att se oss hålla tillsammans i kärlek hjälpande hvarandra. Och vägen till det stora hemmet är ju icke för

Goda Maria!

I morgen inträffar en bemärkelsedag då Kan Maria fira sitt trekvart sekel med denna tid, mina varma välönskning-ar är ju, att huru än tiden af vår Herre är tillmätt, lång eller Kort, den må få tillbringas utan för många Kropps-liga smärtor, och att barn som barn-barn få glädjas öfver att få hafva Sin Närasti ibland sig ännu År och

alla de många vänner och bekanta.
Kände i öfända skulle, om de kände
tin dagens betydelse, af hjertat instämma
uti den bönen: Gud med dig, Guds
välsignelse öfven den som dig vänt
överksam, vant tin hjelp för många
många dina medmenniskor. Må, aftonens
skuggor falla lätt öfver den.
Jag här i sommar fått vistas
en tid bland mina kära-Ester i
Abo- der öfverväldigas jag af en
kärlek för och vänn, gläd jande se
barnen uppfostras i, om jag så må
säga tukt o förmaningen. —
Tråkigt att Astrid svunit och
är klen och som varat så lång
tid, måtte ort onda få god utgång.
Alla lefva vi nu i en bekymmersam
tid, hvru tiden skall gestalta sig vet
jw ingen i dessa hut, må vårt älskade
fädernesland skyddas af en högre
makt. För Eder på Addeboda
hoppas för en par dagar åtminstone
tryggt o lugnt då hi har en hel
Regemente från general till menige
man som kan försvara Addeboda.
tusch. de är
gissa nu, Ni som det kan!
Mängtusen välönskningar för alas
vår kära Maica
Vännen Maleen.
U. d. 23. 8. 14.

Aringsberg. Alvesta.
9 juli.

Högt älskade och vördade
Tant Maria!

Mitt nu hjärtat gående tack för den sköna, vederkvickande söndagen hos Tant! Min yttre människa fick sitta ned långt bort från den dammiga storstaden, under granarnas rena, rofyllda luft och min inre, tärjade människa fick njuta likaande svalka i Ömgången

tröstat många mer än en gång!
Ödmjukt!
x innerlig
Tillgivenhet
Hertha [illegible]

att höra henne tala därom och ~~att~~ se hennes trosfrimodiga glädje vid det, som hon fått höra om sina föräldrar ~~på~~ den andra sidan.

Må nu denna sommar bli oss alla god. Jag tänker mig, att ni tre kunna få det mycket skönt och hälsosamt. Till Astrid helsar jag med varmt tack för hennes goda omvårdnad från första ögonblicket och till det sista av mitt besök! Och till Gertrud ville jag också få en liten helsning, att jag är glad om hon nu får den vårrse, hon behöver.

Så må Guds goda och nådiga vilja ske med oss alla! Ty Han

älskade ord" – Med det ordet tackar Tant Maria

med Faut och flickorna.
Tack så innerligt för
alla sådana stunder i
många många år!

Då vi räkades, berättade
jag för Faut, att Birgitta
rest till Wexiö i all hast
en natt. Förra måndagen
återvände hon hit. Men
natten mellan fredag och
måndag blevo värkarna
så ihållande, att Birgitta
Rune återigen reste in
till Wexiö med bil. Torsdag
morgon d. 5te kom ändtl.
den lilla flickan, rar
och präktig. Bittan hade
telefonerat efter mig ett
par dagar förut, så att jag
kom hit fredag e. m. och
mötte då av nyheten,
att allt var lyckl. över.
Det är så skönt att veta Bir-
gitta därinne i sitt svala
rum i lugn och ro. Två
små pensionärer och tre
egna små, alla friska
och livliga, ge oss ständ-
erna fulla fills deras
dag är slut vid sjutiden.

Sårondagen hade
vi här ett besök av
Anna Wend. Johansson,
synter till Sårföreståndet.
Jag talade då med henne
om hennes svägerska
Nanny och dennas avlidna
moder. Det var gripande

Basta Fru Professorska.

Jag har erfarit, att den gode
och alltid så vänlige Professorn
är död, och, ehuru redan lång tid derefter förgått, kan jag omöjligen underlåta att bedja Eder med få rader få mitt hjertliga deltagande och bedja min egen saknad och smärta att ej mer få se honom i denna verld.

Det står alltjämt ogörgätligen inför mig, huru innerligen vänlig och godhjertad Han likasom Fru Professorskan voro mig — snart 40 år sedan — då jag som ung student fick en plats i Vermlands Gård i Upsala och var som barn i Eder

famnij; och det är mig kärt att nu, varmt tacksam, erinra derom.

Med utmärkt högaktning
vördnadsfullt
Gustaf E. Fahlcrantz

Stockholm den 21 Aug. 1910.

Skrikebo, Hult (N. Ö. J.).
Trettondelen 1895.

Goda, kära Fru Maria Bergman!

Genom våra gamla vänner, Vilhelm
ok Angelika Bergman i Stokholm, hvilka
både i ord ok handling på många sätt
visat, att de ännu hafva oss i vänligt
hågkomst, hörde vi i slutet af förra
året, att Abel då stod färdig att
bilda eget hem, men att dock bröl-
lopet på grund af Abels ivrakas

föremål ok utan tanke på lön eller
gengäld, utan blott för Herrens ok
hans rikes skull, afsag att i tro
till Herren stärka ok befästa en gud
sökande, men dock ännu så obefäst ad
ynglings hjärta. Jag har visserligen på min
väg varit nog lycklig att möta flera sådana
människor, icke minst i Upsala, som
för mig alltid skola i mitt minne ligga
såsom en kär plantskola för allt
ädelt ok godt. Men bland dessa
goda stöd ok vägledare räknar jag
edert hem såsom ett bland de allra
käraste, ok det är med blygsel jag
tänker på, huru litet erkännande
jag gifvit åt min stora tacksamhets-
skuld. Det är därför visserligen icke
för mycket att jag nu vid detta
glädjerika tillfälle i edert lif

sjukdom märke uppskjutas. Jag tänkte redan
då att sätta min länge närda önskan
att på något sätt återknyta förbindelsen
med edert för mig så kära hem i verket,
men då min embetsbroder regelbundet
hvarje år insjuknar i Nov. eller December
och sedan till framåt midsommaren blir
otjänstbar, och embetsgöromålen på grund
häraf öfverflyttas stundom delvis, tidtals
h.o.h. på mig ensam, fick allt som
icke kunde anses såsom "löpande ärenden"
skjutas åt sidan. Genom mig i dessa
dagar tillhandakomna Tidningar får jag
dock till min stora glädje, att Abels
sjukdom dock icke varit af svårare
art, eftersom vigseln nu kunnat försig-
gå. I samma Tidningar ser jag vis-
serligen äfven, att Domkapitlet, emot
min önskan och begäran, ånyo lagt

hela bördan med skötandet af det 3 mil
långa pastoratet på mig. Ännu har dock
~~dock~~ icke dess förordnande hunnit fram
till mig, ehuru mitt förordnande börjar
redan den 26 Dec., hvadan jag åtmin-
stone idag känner mig ledig. Jag begagnar
mig därföre af det goda tillfället som
gifves mig att på detta sätt till eder,
hans föräldrar, samt min kära vän Abel
uttala mitt deltagande i eder glädje
samt mina hjärtligaste välönskningar
öfver Abel och hans för mig okända maka.
Till dem säger jag ett af hjärtat gående
tack för de för mig oförgätliga minnen,
som jag fick föra med mig från edert
goda hem, hvilka minnen för mig
hafva så mycket större betydelse, som
de äro minnen af en kärlek, som
utan någon som helst anledning i sitt

bekantskap med en tålighet och en förmåga att reda sig med litet, som gränsar till det otroliga. Folket har här ännu qvar en kyrklig fromhet, åtminstone i moder-församlingen, där den stora kyrkan är ofta fullsatt. I annexan, som ligger mycket olämpligt och i närheten till en separatistisk församling i Vexiö stift är förhållandet ej lika godt; dock vida bättre än mångenstädes i landet. Det svåraste härvid är vår kalla bostad, som nog, då man äfven för oss stängt skogen, nödgas oss att (söka) finna ett varmare hem. Jag har nu 14 tjänsteår, så utsigten är ej så aflägsen till befordran.

Nu har jag talat om både förr o. nu. Att "nu" är som det är beror här såsom väl i allmänhet att "förr" var som det var. Min hustru och mina små förena sig med mig i de hjärtligaste (helsningar) till eder, Abel o. hans Esther, Astrid och Gertrud, "Tisi" och "Jaja".

Eder tillgifne och tacksamme
Karl J. Lindh

såsom min vissa tillförsigt sagt eder, att "edert arbete i Herren icke är fåfängt". Säkerligen är jag blott en af de många, som af eder sveklösa vänlighet, eder tro och edert helgade lif, i församlingarne och annorstädes burit ut mycket godt frö till välsignelse. Hafven tack därför.

När jag lämnade Upsala, var jag af öfveransträngning, grundlagd redan under skoltiden, samt ekonomiska trångmål alldeles nedtryckt till sinnes, såsom I väl minnens. Men Herren har underbarligen "ställt allt till lag igen". Min ekonomiska ställning blef sedan i Stockholm uppohjälpt genom den jämförelsevis inbringande verksamhet, som [illegible] så underbart här för 9 år blef min

Min helsa kunde dock då ike på
grund af för mycket arbete fullkom-
ligt repa sig. Men äfven därför har
Herren sörjt, då Han i en god stund
manade mig att söka mig ned hit
till det småländska höglandet med
dess rena, stärkande luft ak det enkla
landtliga livet ibland en ofördärfvad
ak from befolkning, ~~sit~~ separatismen
åtminstone i den ena församlingen
ännu ike alls har fått något rot-
fäste. Härnere sitter jag ak hör i
mitt minne larmet o. bruset af det
oroliga Stockholmslivet ak glädjer
i mitt hjärta att - jag är 30- à 40
mil därifrån. Jag är sedan 6 år
gift med Laura Aspling, dotter af
Rektor H. Aspling, en riktig prest-
inna, frodig ak rödblommig, som med

mig delar luft ak lott på Skirökes
kapellansboställe. Vi ha två ystra
ungar, Ruth om 5 år ak Sam(uel)
om 3, den senare ett litet prakt-
exemplar till pojke. Vi ha här ike
öfverflöd, ty ~~in~~komsten utom bostället
är endast 1000 kr, ak skatter ak
löner belöpa sig till nästan lika mycket,
men vi lida ingen brist, ty dels
äro vi skuldfria, dels tulla vi svärfars
stora pension, ak nu i sommar har
Kongl. Maj:t satt mig till Regements-
pastor vid Kalmar Regemente,
så i sommar tog sig taxeringskom-
miten det orättet före att åsätta mig ett högre
fyrktal än min kyrkoherde. Vi trifvas
godt bland den som jag tror ovanligt
goda befolkningen, där armodet är stort,
men där man äfven ofta får göra

Uppsala den 25 juni 1910

Fru Professorskan Maria Bergman.

Hilma och jag uttrycka vårt
varma deltagande i anledning
af den djupa sorg, som träf-
fat Professorskan och Fami-
jen genom Gustaf Bergmans
bortkallande. Vi förstå
att det är en syrinderligen
rik och ljus tröst i tanken
på friden och härligheten, i
hvilkan den bortkallade genom
Guds nåd i Jesus Kristus fått
ingå. Å andra sidan kän-

nas likväl på samma gång sor-
gen och saknaden. Vi tillön-
ska hjärtligen Guds trygghet
i själens innersta.

Jag förvarar i tacksamt
minne den vänskap Gustaf
Bergman skänkt mig sedan
36 år tillbaka. Jag tänker
och tacksamt på den goda
tjänst han gjort i Lindaun-
ska fondens styrelse. Än
mera betydelsefullt är det
han verkade och offrade
för Uppsala domkyrkoför-
samling. För detta hafva alla,
som hafva angelägenhet om
kristlig tro och lefnad, de
största skäl att vara hjärt-
ligt tacksamma. Blifve
Gustaf Bergmans minne
och hans lefnads arbete af
Gud verkligen välsignade!

Wördsamt
och med hjärtlig hälsning af deltagande
till Familjens medlemmar.

J. A. Ekman

Ty för nödvändiga göromåls skull
har jag tyvärr ej kunnat resa till
Stockholm i dag för att vara när-
varande vid jordfästningen.

Kära Maria! En hjärtlig
hälsning af innerligt deltagande
från tillgifna
Hilma

Ekshärad den 22/8 1918.

Älskade Mormor!

Tack rara Mormor för ~~klock~~ armbandet,
det var så roligt att få, och
det passade alldeles. Men nu
måste jag först och främst
gratulera Mormor på födelse-

dagen också ville jag önska
Mormor Guds välsignelse under
det nya året. ~~Och Mormor~~
Vet Mormor vi har fått en hund
som heter Flora, ~~det~~ är en kors-
ning mellan S:t Bernhards~~hund~~shund o
Ulmerdogg, hon är <u>väldigt små</u>ll
hon är så ledsen när vi ska gå
till kyrkan, då gråter hon så.
I år får vi nog mycket äpplen,
men det är så mycket som är
maskätet. Nu har vi inne allt
hö. Idag ska vi börja att så
rågen. Härondagen var Pappa
ute och slantade i en tjärn här
bredvid men Pappa fick icke ett
napp. Men nu ringer det strax
till frukosten o då ska jag skicka
brevet så att jag måske sluta.
Hälsa Moster Astrid så mycket
och tacka för brevena o turist-
bågaren som var så välkommen
Hälsa också Fröken Ottov.

Från Mormors killgivne

dotterson

Ragnvald.

Ås d. 25 Juni
1898.

Kära, kära Maria!

Så vi i dag afsändt vår
lilla Honorine till Herrskapets goda
hem, skyndar jag att med dagens post
få sända några rader till dig, goda,
kära Maria för att få uttala, hvad som
alltsedan Gertruds uppbrott från vårt hem
legat mig på hjärtat.

Gertrud var ifrån sitt första inträde
i vårt hem ända till sitt uppbrott härifrån
ös en dam vän och vänskapen emellan
henne och oss utvecklade och befästade
sig på ett ständigt tilltagande sätt. Hon
intog en ställning af vän emellan mig

och din stor, i afsigt att kunna gagna
oss båda och vann därigenom både
mitt och Honorines fulla förtroende
och obegränsade tillgifvenhet. Öfven i
ett förhållande till min Man intog
Gertrud den allra bästa ställning; Fö-
rik delade vårt förtroende och tillgifven-
het för Gertrud och Gertrud blef mer
och mer med tillgifvenhet fästad vid
min Man. Det skulle glädja mig myc-
ket om jag utaf Dig, en gång finge
höra, att Du fullight kunnat märka,
att äfven den älskade vännen, Gertrud,
fört med sig personlig välsignelse från
ett vistande bland oss; ty nog var det
ett djupgående arbete, som pågick inom
henne under tiden efter Paris och
förhoppningar om större segrar. Gud
välsigne henne och Gud välsigne dig
och din Man för allt det goda som
vi åtnjutit genom vår älskade Gertrud.
Mottagen vårt allra hjärtligaste tack
därför! Och hjärtl. tack, älskade
Maria för att vår lilla Honorine nu
får tillbringa en tid tillsammans med
sin kära Gertrud, uti Edert goda hem!
Honorine behöfver nu i främsta rum
sommarvila för att hemta sig efter
de sista veckornas ansträngningar, först
med repetitioner och sedan med som-
nads-arbeten. Hon liksom Gertrud
for ifrån mig så mager, att det sär-
digt gjorde med sedsen; men de voro
jo ej ensamma någondera. Skiljsmessan
från Gertrud bidrog nog i sin mon till
att saknet gick bort.

Skulle du vilja vara god och
hjärtl. helsa såväl Gertrud som Honorine
från mig. Guds frid vare med dig!

Din tillgifna Augusta.

Uppsala, 22. 5. 1940

Kära, vördade Tant!

Underrättelsen om vår kära Farbrors bortgång – hemgång fram-kallar en mängd minnen, tankar och känslor, som alla dock samla sig i ordet: tack!

För Eder, hans allra närmaste, som ju mäste känna saknaden mycket stor, är det väl dock en tröst till tacksamhet, att han nu blivit befriad från sitt långa lidande, så att anden, löst ur alla fjättrar, åter och på ett nytt sätt kan få följa sin kallelse och vara ärtrogen, på vägen upp

till Kjisens Fader.

I denne tacksamhet önska alla Eder vänner instämma.

Vi önska också tacka Ged för allt hvad vi under en lång tid fått af godt genom Farbror Gustaf.

Och vi önska gerna med innerlig värme säga tack till Farbror själf!

En lång tid och många minnen framkalla detta: tack.

De första minnena har jag från Gottland, sedan komma så många från Edert hem i Upsala och äfven från Dalarö och Addeboda. Alltid har Farbrors bild samma prägel. Alltid samma stilla, djupa personlighet med aldrig sinkande hjärtevärmlighet, uttryckt på många sätt men alltid stilla, äfven när det var ett litet fuet skämt. Och hur minnas vi icke hans röst och tonfall, särskildt då han läste för oss. Många, många skola alltid med stor tacksamhet bevara minnet och impulserna från höghtidsstunderna i Eder hem, särskildt från Andradag-Jul. För mig är det dock alla kära rast att minnas morgonen af tredjedagen, Farbrors dag, då man fick hänga sig ännu närmare Eder och honom, i stillhet och glädje.

En lång prófvotid har det nu varit för honom och Eder. Nu, när den är slut, måste man tro, att stilla glädje och tacksamhet från hans lif och förlossning skola kasta ett skein framöfver Edra dagar.

Ingeborg förenar sig varmt med mig i detta tack till Farbror Gustaf!

Varm helsning till barnens ring, våra första barndomsvänner!

Tanten med vördnad tillägnar

Fredrik Clason.

Uppsala 18.1.1903.

Kära Vänner!

En lyrningstid är en tid full af öfverraskningar och stor häpnad, det har jag i fullt mått fått erfara. Men öfverraskningarne äro af glädjande natur, och häpnaden är en häpnad öfver vännens utomordentliga vänskapsbevisningar. Det behöfs dock en viss inre kraft på samma gång som mjukhet för att kunna bära och mottaga allt detta rätt, och man inser ej få, hvad man behöfver i detta afseende, under det den ena öfverraskningen följer på den andra. Man står ofta alldeles förstummad och blott tänker: "Hur kunde de vara så vänliga; hur kunna dessa familjer komma, men - det svider i mig för hvar gång, jag tänker på Er! Jag kommer i alla fall att känna Er närvarande ehuru frånvarande, och det blir ej med Sveda utan med ny glädje över den gamla vänskapen och öfver det hus och den värme, som från den komma till Ingeborg och mig på vår högtidsdag.

Allt godt åt Eder alla!

Eder tillgifne, tacksamme

Fredrik Clason

Jag hade önskat, att nu få skrifva till hvar och en af Eder särskildt men hinner ej detta och ber Eder derför dela dessa rader.

F.C.

de gifva oss en så stor gåfva? Hur skola vi kunna mottaga den?"

Så var det för Ingeborg och mig, då vi under stor häpnad mottogo Er stora gåfva. Och nu är: tack! det enda, vi kunna säga. Tack för den gamla vänskapen af äkta, gediget slag, som lyser och värmer oss i och genom gåfvan och som alltid skall fortsätta att lysa och värma oss i vårt hem för hvar dag, vi hafva glädje och gagn deraf! Vi skola liksom skymta Edra drag mellan de mot oss utströmmande ljusstrålarne. Tack och för sjelfva gåfvan, lika vacker och för tanken nyttig och betydelsefull som stor. I hafven riktigt haft känn på vårt tycke på detta område, då I just valt, hvad vi sjelfva skulle ha funnit utomordentligt vackert och lockande, om vi kunnat tänka på att nu skaffa oss en lampa för vår sal.

Ja, vår öfverraskning och glädje var från alla synpunkter mycket stor och - dess omöjligare är det att nu ge ett motsvarande uttryck deråt. Tack!

En sorg ha vi dock beträffande Eder i sammanhang med vårt bröllopp. Det är, att vi ej kunna få se Er närvarande dervid. Det är verkligen en stor saknad att vid ett sådant tillfälle - af yttre skäl - ej kunna få se någon af sina allranärmaste barndomsvänner med. - Utrymmet är litet, den nära slägten i Stockholm stor, och de familjer, som för Ulffs under långa år varit - om det vore möjligt! - lika samma, som I för Clasens, hafva många barn och flera af dem gifta. Det har derför blifvit ett nödtvång för unga föräldrar att blott bedja föräldrarna i